

ZÍTŘEK TI NIKDO NESLÍBIL

Kateřina Karolová

xyz

Současný
český
thriller

Zítřek ti nikdo neslíbil

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Kateřina Karolová
Zítřek ti nikdo neslíbil – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Kateřina Karolová

ZÍTŘEK TI
NIKDO
NESLÍBIL

Souasn esk thriller

xyz

Děj knížky se odehrává v jednom městě na Moravě. Čtenářům, kteří je dobře znají, možná neujde, že fakta v jistých drobnostech neodpovídají skutečnosti. Mimo jiné se v okolí nenachází vysoká skála a z areálu nemocnice vede více než jedna cesta. Také tam žijí moc milí lidé a budovu dopravního podniku lze považovat za vcelku vydařenou.

Příběh je zcela smyšlený, ale není vyloučeno, že se nemůže stát.

JULIE

První, co spatřila, když otevřela oči, byl spodní lem sprchového závěsu. Byl jí povědomý, ale nedokázala ho přiřadit k žádnému místu, které by bezpečně znala. Nenapadal ji nikdo z jejích přátel, kdo by takový závěs měl. A ona sama by si ho určitě nepořídila. Dobrovolně se na něj dívat pokaždé, když se rozhodne dát si sprchu. Nechtěně se dotknout toho lepkavého plastu, co vtíravě přilne ke kůži při každém neopatrném pohybu. A ta plíseň, která se tvoří v záhybech. Podobný závěs asi kdysi viděla v dětství, u babičky nebo tety, když je jí tak povědomý, přemýšlela. Těžko říct.

Hlavu měla jako z olova. Tepalo jí ve spáncích. Hodně. Cítila se nějak divně a nedokázala dobře zaostřit. Co se to s ní děje?

Mžourala na zahnědlý lem, který se jí houpal před očima, a jistě věděla jen to, že plastové sprchové závěsy v ní odjakživa vyvolávaly pocit hnusu. A teď jeden z nich zblízka pozorovala, jak nedbale visí kousek od jejího obličejce. Došlo jí, že leží na zemi. Na zemi v koupelně. V cizí koupelně.

Polekaně se zprudka posadila. Hlavou jí projela ostrá bolest a nepříjemně se jí zvedl žaludek. Bezděky zadržela

dech a rukou zašátrala v okolí, aby našla pevný bod, kterého by se zachytila. Při tom neohrabaném pohybu se udeřila do hřbetu zápěstí, ale podařilo se jí nahmatat okraj umyvadla. Vděčně se k němu přitiskla a opřela si o něj opatrně hlavu.

Ta bolest. Snažila se soustředit jen na dýchání. Pocit nevolnosti se zmírnil, ale neustal úplně. Možná se jí bude hodit záchodová mísa, připustila. Ztěžka polkla a přejela očima zbytek místnosti.

Šedobílé dlaždice, tmavá podlaha. Sprchový kout se závěsem, naproti obyčejné WC a nakonec umyvadlo. Když zakončila svůj průzkum opatrným pootočením hlavy vzhůru, uviděla skříňku s ozdobnými úchyty.

Ne, neměla tušení, kde se to nachází.

Podobně nepříjemný pocit kdysi zažila, když se uprostřed noci vzbudila na dovolené v hotelu či u babičky na samotě, kam jezdila jen občas. Cizí ložnice a chvilková neschopnost se v daném místě cítit bezpečně. Jenže vždycky si nakonec uvědomila, která bije.

Úzkostí se jí rozbušilo srdce. Tak moment. Tohle je opravdu divné. Proč to tu nepoznává?

Usilovně se soustředila a snažila si vzpomenout na chvíle bezprostředně předtím, než na zemi otevřela oči, ale v hlavě měla úplné prázdno. Nebo spíš temno.

Jak vůbec na zemi leží dlouho? V cizí koupelně. Znovu místnost propátrala pohledem.

Co když ji někdo unesl, omráčil a zamkl?

Pootočila hlavu směrem ke dveřím a zaposlouchala se, ale žádný zvuk se neozýval. Tlumené hlasy, vrzání podlahy, do-

konce ani ruch z ulice. Naprosté ticho. Nebyla si jistá, jestli to brát jako dobré, nebo špatné znamení.

Znovu se ostražitě rozhlédla. Musela připustit, že místo, kde se probrala, na vězení moc nevypadalo. Kdyby ji někdo unesl, strčil by ji nejspíš do sklepa nebo někam za mříže. A taky by ji svázal a do pusy dal roubík. Nechat ji samotnou v koupelně nedávalo smysl. Násilnou variantu by tedy mohla pustit z hlavy.

Nejspíš je u někoho na návštěvě, třeba u kamaráda svého kamaráda, který má taky kamaráda. V domě asi probíhá nějaká soukromá akce. Je docela možné, že to přehnala s alkoholem, odběhla na záchod a tam omdlela. Praštila se do hlavy a chvíli si pospala na zemi. Lidé z oslavy nejspíš vůbec nezaznamenali, že už se delší dobu neukázala. Nebo naopak diskrétně čekají, až se z koupelny vrátí. Třeba ji bude každou chvíli někdo hledat.

Alkoholem by se dalo vysvětlit, proč se jí zvedá žaludek. Pít neuměla nikdy, vlastně nikdy ani pořádně nepila. Ale když už se naskytlá příležitost, tělo rostoucí hodnotu promile moc nezvládalo. Už po první sklence měla zastřené vědomí. Každý další doušek už jen prohluboval její špatně koordinované pohyby, rozvázal jazyk a odbrzdil chování. Než byla druhá sklenice prázdná, ztratila zábrany i zdravý úsudek. Šlo to u ní prostě rychleji. Ostatní se její opilosti vždycky smáli.

Chmurně usoudila, že k bolesti hlavy a žaludku bude muset přičíst i dost nepříjemný tlak v pravém podžebří. Zabloudiva k němu pohledem. Všimla si, že je oblečená dost podomácku. Pohodlné tepláky, lehká bundička s kapucí a kapsami, ošoupané tenisky. Musí jít o prima lidi, když ji u sebe v domě

nechají pobíhat takhle. Jestli se uvnitř pořádá večírek, docela by ji zajímalo, na jaké téma. Že by nějaká variace na pyžamovou párty?

Poodhrnula teplákovku a opatrně se dotkla svalů v místě, kde ji břicho nejvíc bolelo. Kdysi byla na svůj pupík pyšná, ale vůle cvičit jí nikdy nevydržela dostatečně dlouho. Z pekáče se pomalu a jistě stával špekáč. Její tělo zkrátka postupně stárlo. A teď, když se nezadržitelně blížila ke třicítce, si musela poprvé za život vážně přiznat, že na figuru dvacítky už asi může zapomenout. Lehkým tlakem zkoumala, jak moc může pod žebry zapátrat do hloubky. Modřinu neviděla, ale byla si jistá, že se co nevidět objeví. Vypadalo to, že se o něco pořádně uhodila. Zamračeně se rozhlédla a zastavila se pohledem na místě přímo nad svou hlavou. Chvilí ho mlčky pozorovala. Napadlo ji, že se možná snažila dostat k oknu, a když šplhala nahoru, uklouzla a upadla na hranu umyvadla. Zvažovala, proč by něco takového dělala. Třeba chtěla vyvětrat, když se jí udělalo zle. Nadýchat se čerstvého vzduchu.

Potichu zaúpěla. Určitě se musela udeřit i do hlavy, když si z uplynulých chvil tak málo vybavuje. Nejspíš si způsobila otřes mozku. Opatrně si přejela rukou po vlasech, ale nenařadila nic než pár zacuchaných pramenů.

Dopřála si ještě pár vteřin odpočinku, ujistila se, že žaludek zvládne změnu polohy, a pak se s námahou postavila.

Zůstala na sebe zírat do zrcadla, které bylo součástí jednoduché skříňky nad umyvadlem.

Vzhledem k tomu, jak mizerně se cítila, čekala, že bude vypadat mnohem hůř. Místo toho byla pěkně namalovaná. Slušelo jí to. Ani vlasy nevypadaly zle. Trochu neupravené,

ale jinak žádná hrůza. Usmála se na sebe povzbudivě do zrcadla.

Pohledem sklouzla k hranatému umyvadlu. Přišlo jí zvláště povědomé a zaraženě došla k závěru, že ho poznává, jako ztracenou rukavici z jednoho páru. Skoro by odpřisáhla, že jeho výběr a koupi má na svědomí právě ona. Kdo by to byl řekl... Prohlédla si baterii, texturu obkladů a nakonec i jednoduchou skříňku s ozdobnými úchyty. Upřeně na vše hleděla. Určitě v koupelně nebyla poprvé.

„Kruc!“ vykřikla a chytla se náhle za pravý lalůček. Chyběla jí náušnice. A zrovna její oblíbená, s bleděmodrým kamínkem. Ztratit jednu náušnici, to už tu druhou rovnou může vyhodit taky. Nešťastně se rozhlédla, ohmatala umyvadlo a zadívala se do odpadu. Zoufale si přidřepla a očima zapátrala po zemi. Nahlédla pod skříňku, dokonce štítivě poodhrnula i ten hnusný závěs od sprchy, aby zkontrolovala odtok. Prostě nic. Super, čím dál lepší.

Zachmuřeně pozorovala svůj odraz v zrcadle. S pitím je konec. Cítila se trapně. Odhodlaně si setřela oční stíny slité na víčku do jedné linky. Poupravila si účes a povzbudivě na sebe zamrkala. Kriticky zhodnotila výsledek svého snažení, byla krásná. Minuta ticha za všechny ty dny, kdy vypadala dobře, ale zrovna nepotkala nikoho důležitého. Dnes by to šlo.

Možná je dobře, že si nic nepamatuje, asi by na sebe nebyla pyšná. Otočila baterii, aby si trochu opláchl tváře a zchladi-la čelo, ale voda netekla. Zkusila pákou neúspěšně zahýbat všemi směry. Zvláštní. Natáhla se ke sprše, aby zkontrolovala kohoutek. Někdo musel vypnout hlavní přívod. Zamračila se. Mimořádně úžasný den, jen co je pravda.

Žaludek se jí houpal mírnou, ale vytrvalou bolestí, pravým podžebřím se rozlévala horkost a v hlavě jí nepravidelně pulzovalo. Ani netušila, že to při otřesu mozku takhle probíhá. Možná v kombinaci s tím alkoholem. Usoudila, že cestou nebude špatné poohlédnout se po pohotovosti. Jen pro jistotu, takhle zle jí ještě nikdy nebylo. Bude doufat, že než přijde na řadu, trochu se jí uleví. Nestojí o to, aby si ji v nemocnici nechali jako těžký případ. Za ten se ona rozhodně nepovažuje. Stačí nějaké prášky na bolest, vyloučit závažné zranění, trochu ji uklidnit a hotovo.

Doktory dvakrát v oblíbeně neměla. Kdysi se na jedné z preventivních prohlídek zmínila, že se její příbuzný léčí se srdcem, a medik, který byl v ordinaci na praxi, ji hned začal ohmatávat kotníky. Prý kvůli vyloučení otoků, ale Julii bylo jasné, že si na ni chtěl prostě jen sáhnout. Zpražila ho tehdy tak sarkastickým pohledem, že se neodvážil vyšetřit jí ještě i hrudník. Fonendoskop zbaběle předal kolegovi.

Bylo jí nanic. Zranění břicha, děravá paměť. Chtělo by to pauzu, relax, dovolenou. Moment, zpozorněla překvapeně. *Dovolená.* S tou představou rozhodně nebylo něco v pořádku. Vůbec ji totiž nenaplňovala radostí. Nerozuměla proč, vždyť k čemu jinému dovolená slouží? Že by o oddech nestála? Třeba poslední dobou odpočívala až příliš.

Zachmuřeně nakrčila čelo, naposledy si prohlédla celou koupelnu, otočila se ke dveřím a vzala za kliku.

Pryč odsud.

VIKTOR

Probouzel se pozvolna. Líně, jako vždycky. Cítil, jak ho něco tlačí do tváře pod levým okem. Nepříjemně to bolelo, přinutilo ho to hlavu lehce nadzvednout. Ztěžka ji chvíli držel ve vzduchu, ale nakonec unaveně klesl zpátky. Musel v posteli usnout s nějakou věcí, která v noci zůstala pod ním na polštáři. Nejspíš spal tak hluboce, že ani nezaznamenal, že na té věci leží obličejem. Pod okem bude mít pěkný otlak. Určitě jde o ovladač od televize, co jiného. S ničím jiným ani v posteli neusíná. Měl by s tím něco udělat. Trochu se sebrat a zamyslet se nad sebou. Najít si pořádnou holku a tak.

Ale jak, když každý večer tráví prací u počítače a následně povalováním u televize? Prolívá se pivem a cpe se smaženými hranolky. Má je rád hodně solené, s vrstvou kečupu nahoře. A s porcí pikantních kuřecích křidýlek k tomu. Nebo pizzu. Šunka, žampiony, dvojitý sýr. Slanina, cibule, smetana. Kdyby mohl, utratí veškerou výplatu za jídlo. Nechápe, jak se v něm někdo může omezovat. Jídlo je vášeň. Nedokáže si pomoci, ale pokaždé, když rozbaluje teplou krabici od donáškové služby, zachvacují ho vlny nekontrolovatelné euforie.

Co ty hubený lidi ze života mají? Radost, až začne plavková sezona? Na to by se mohl vykašlat.

Jídlo si objednává z podniku za rohem, protože ven zas tak často nechodí. Když si zaplatí dvojité menu, dostane k němu doručení zdarma, proč toho nevyužít? Majitel se jmenuje Albert a už Viktora dobře zná, protože patří k jeho vděčným zákazníkům a bydlí hned vedle, takže donáška, na kterou si podnik najímá brigádníky ze střední, Alberta téměř nic nestojí. Dokonalá symbióza. Člověk, který vlastnil restauraci dřív, to se zákazníky moc neuměl. Prodával menší porce, měl horší výběr a tuzéry pro zaměstnance si nechával pro sebe.

Nový majitel, Albert, ten by něco takového nikdy nedopustil. Albert svou práci žije. Viktor se s ním dal jednou do řeči a vypadalo to, že si spolu docela padli do noty. Dva gurmani. Kdyby uměl Viktor pořádně vařit, možná by ho Albert zaměstnal. Asi se ho někdy zeptá, jídlu přece rozumí. Pomocníka do kuchyně by možná i uvítal. Před pár týdny provedl Albert celkovou rekonstrukci a na štít nechal vyrobit novou ceduli.

Restaurace Na Blbým místě

Viktorovi se ten název líbí. Osvěžující sebeironie. Místo je tak blbý, že se k němu zákazník jinak než pěšky nedostane. Okolo podniku vede prudká a strmá zatačka, ale nedá se z ní nijak odbočit. Jen sjet až dolů, tam najít kousek fleku na parkování a pak cestu zas vyšlápnout nahoru. Dost vysoko a dost daleko. Zábava na celý večer, ale restaurace neměla o zákazníky nouzi.

„Kam si zajdem?“

„Co takhle na *Blbý místo*?“

„Jak blbý? Lepší by nebylo?“

„Lepší *Blbý místo* v okolí nenajdeš, věř mi.“

Jo, proč ne, pousmál se Viktor. Fajn vtípky, co odlehčí prvotní nervozitu, když se snažíte uhnat nějakou holku. Jenže na ženské měl odjakživa smůlu. Která by taky Viktora chtěla, když má uhry. A váží přes metrák. Řekl by, že má dobrých čtyřicet kilo navíc. Neví, čím jsou, ani kde se u něj vzaly, ale byl by rád, kdyby se jich ujal někdo jiný. Táhlo mu na třiadvacet a jeho život byl jednotvárný jako jízda po dálnici. Ráno do práce, odpoledne domů. Smutně povzdechl. Nebyl ale úplně zbytečný. Mohl posloužit třeba jako špatný příklad. Navazování kontaktů mu nikdy nešlo. Dokonce ani s buchtama, o které nikdo jiný nestál. Byl by něčí typ jedině ve chvíli, kdyby šel darovat krev. Odjakživa se držel při zemi. „Na jinou ligu zapomeň, hochu.“

Jiná liga... Ta vzpomínka ho probrala do úplného vědomí. Nedokázal si uvědomit, o co jde, ale z té myšlenky neměl zrovna dobrý pocit.

Povzdychl si a se záupněním nadzvedl hlavu. Strnule se zarázil. Několik vteřin zůstal nehybně v jedné poloze a očima bloudil sem a tam. Nebyl doma, neležel v posteli a neměl pod sebou polštář s ovladačem. Nacházel se někde úplně jinde. Zíral upřeně před sebe a zaraženě si prohlížel plochu, na které se právě probral.

Snažil se zvolna přijít na rozumné vysvětlení toho, co vidí, ale nedávalo mu to smysl. Očima těkal z místa na místo, tělo strnule zapřené nízko nad zemí. Paže neměl trénované a začaly se mu lehce třást. Těžko říct, jestli vysílením po krátkém, ale intenzivním výkonu, jak se snažil udržet přes sto kilo živé

váhy v nepřírozené poloze, či proto, že mu tělo zachvacovala nastupující panika. Sebral zbytek sil, které mu v pažích zůstaly, a s úpěním se vzepřel do kleku. Chvíli nehybně seděl na patách a pak si rukou protřel oči. Prsty hnětl zavřená víčka a soustředil se na svůj dech. Tak jo, moment, to bude dobrý.

Přešel si dlaní po tváři pod levým okem. Chtěl se ujistit, že nespí a nezdá se mu to. Otisk na kůži byl ale až příliš reálný. Naprosto věrohodný. Se zavřenýma očima zkoumal pod prsty opatrně jeho texturu a v hlavě si mezitím snažil uspořádat myšlenky. Nespí, rozhodně nespí, tím si byl jistý. Co si pamatuje z doby předtím, než usnul? Nebo spíš než se probudil tady? Nic. Vybavoval si jen restauraci Na Blbým místě a pak taky všechno, co mu běželo hlavou, než se úplně probral.

Ale poté, co zjistil, kde je, jako by dostal ránu palicí. Nevypadá takhle nějak šok? Nebo panický záchvat? Jen si to teď všechno logicky vysvětlit. Jak se sem dostal?

„Kde to sakra jsem?“ zašeptal polohlasně.

JULIE

Opatrně pootevřela dveře od koupelny. Ulevilo se jí, když klikla zlehka povolila. Únos to tedy není. Měla by se zaměřit na své známé. U kterého se asi tak nachází?

Pár vteřin jen tiše stála, poslouchala a pátrala očima po nejbližším okolí. Prohlížela si chodbu z tmavě šedého vinylu, luxusní odstín, na němž se však nelítostně vyjímá sebe-menší zrnko prachu. Prázdné bílé stěny, bez jediné dekorace. Minimalismus dovedený k dokonalosti, napadlo ji. Ticho jako v kostele, ačkoli ne že by do kostela chodila. Naklonila se vpřed a rozhlédla se na obě strany. Je vůbec možné, že je v domě takové prázdno? A že nikoho a nic neslyší?

Polehoučku vyklouzla z koupelny a přivřela za sebou dveře. Hezky nepozorovaně a v klidu.

Elegantně. Aby nikdo nepoznal, že se ještě před pár minutami přiopile válela na zemi. A hlavou se otírala o plastový sprchový závěs. Při té vzpomínce se otřásla. Fuj. Radši na to ani nemyslet

Pečlivě se zaposlouchala. Byla připravená zavolat něco jako: „Haló, lidi, jsem v pohodě!“, ale při střetu s atmosférou

okolí si nebyla jistá, jestli je hlasitý výkřik dobrý nápad. Myslela si, že na chodbě spatří detail, díky němuž jí konečně dojde, kde je. Ale když se rozhlédla, necítila se ani o kousek blíž vysvětlení, jak se do domu dostala a co v něm vlastně dělá.

Přemýšlela, kolik by mohlo být hodin, ale neměla zdání. Natáhla se na špičky. Skrz úzké okno u stropu chodby dohlédla jen na světlou oblohu. Pozdní odpoledne? Brzké ráno?

V tiché, prázdné chodbě si připadala ještě zmatenější než v koupelně na zemi. Divné. To je uprostřed cizího domu úplně sama? Co když na ni ostatní zapomněli? Všichni se prostě rozešli domů? Párty skončila a nazdar? Zajímalo by ji, kam zmizel hostitel. Někdo má v domě cizí, opilou a zraněnou ženskou, a nechá ji samotnou ležet v koupelně?

Netušila sice, u koho se nachází, ale přesně věděla, kam jít. Jako by to tu dokonale znala. Byla si jistá, že prostor po levé straně končí schodištěm s proskleným zábradlím a že z mezipatra se dostane k hlavním dveřím. Přísahala by, že o patro níž se rozkládá obytný suterén. Opět v kombinaci bílé a šedé. Stěny jsou potažené fialovými tapetami v tlumených barvách. Pěkný vzor. Elegance a čistota. Prostorný obývací propojený s kuchyní a terasou. Venku bazén a udržovaná zahrada. Výhled do lesů. Samota.

Samota...

„Haló?“ osmělila se a vykřikla. Vylekalo ji, jak hlasitě zvolání znělo. Odkáslala si a o něco tišeji se zeptala: „Je tu někdo?“

Nikdo neodpověděl.

Odcupitala k otevřeným dveřím naproti a rychle do nich nahlédla. Pracovna. Prázdná, zhodnotila spěšně a přivřela za

sebou. Přešla k pokoji na konci chodby a zvažovala, zda zaklepat. Věděla, že jde o ložnici. Krásnou. Vyřezávaná postel z masivu, těžké zdobené závěsy, obří zrcadlo na stropě. Polilo ji horko z představy, že v místnosti najde cizího nahatého chlapa. Že by sex na jednu noc? Ve chvíli, kdy otevře dveře, spatří pod odhrnutou přikrývkou chlupatá záda, v horším případě na ni budou mžourat naprosto neznámé oči. Možná se z postele odplížila do koupelny, aby se trochu poupravila předtím, než se své známosti znovu ukáže. Nebo než z domu zmizí, zamračila se. Kontrolka v podvědomí se souhlasně rozblíkala. Bingo!

Nerozhodně se rozhlédla. Prostory jí byly povědomé, ale něco se jí na okolí nelíbilo. Než se probrala na zemi v koupelně, rozhodně v domě nechtěla být. Zvolna pustila kliku od ložnice. Nejspíš by měla rychle a nenápadně zmizet.

Na konci chodby se zastavila před prvním dřevěným schodem. V tichosti se naklonila přes zábradlí a shlédla do hloubky pod sebou. Zaváhala, jestli seběhnout až dolů, nebo svou kabelku s věcmi zkusit hledat v mezipatře. Přeci jen, nacházel se tam hlavní vchod. Pravděpodobnost, že si věci odložila u vstupních dveří, byla vysoká.

Stalo se to, zatímco očima pátrala po prostoru suterénu. Omráčil ji především fakt, že něco takového vůbec neočekávala. Domem se rozlehl zvuk vycházející přímo z místa, nad nímž otálela s nohou připravenou došlápnout na první schod. Jemné tiché zavržení. Zaznělo naprosto jasně, nemohla se splést. Samým překvapením zůstala zírat na svou nohu i prostor, který jí od podlahy dělil, a najednou se to ozvalo znovu. Skřípění prken na podlaze nebo na schodech, kdoví? Kdysi

ji napadlo, proč schody vlastně vržou a jestli se to dá nějak opravit. Někdo jí říkal, že zvuky, které dům vydává, jsou odrazem jeho duše, a že čím víc neobvyklých tónů podlaha vyloudí, tím vzácnější materiál byl na výrobu použit. Takový kecy! Jenže dům, ve kterém se nacházela, rozhodně stoletou historií netrpěl a jakákoliv vada znamenala prostě jen ošizenou práci nějakého špatně vyučeného řemeslníka. Křečovitě sevřela zábradlí a vyděšeně ucukla nohou zpátky. Nedokázala si rozumně vysvětlit skutečnost, že se zvuk ozval dřív, než ho sama vytvořila.

Bacha, zlato, vrchní schod vrže... vybavila si.

Místo klidně blikající varovné kontrolky se jejím podvědomí rozezněla brutálně hlasitá siréna. Aniž by nad tím přemýšlela, seskákala do mezipatra a vyběhla hlavním vchodem ven, jako by na tom závisel její život.

VIKTOR

Věc, na které ležel tak dlouho, až se mu její povrch otiskl na tvář, byla kůra ze stromu. Obalená mechem. Tiskla se mu k obličejí svou měkkou částí, byla dlouhá a pevná. A mezi vlákny mechu bylo zachyceno pár drobných kamínků. Nebylo divu, že mu na dotyk připomínala ovladač.

Pomalou se rozhlédl. Všude se rozprostíral les. Přímo před ním se do výšky tyčil skalní masiv. Viktor fascinovaně zaklonil hlavu, až se očima zastavil na jeho vrcholku a nevěřícně přitom zavrtěl hlavou. „Kde to sakra jsem?“ zašeptal znovu. Zamračil se a usilovně se zamyslel. Vůbec si nevybavoval, že by si udělal výlet do lesa. Co se týkalo několika přecházejících hodin, měl dokonalé okno. S námahou se postavil a všechno, co se na něj během spánku přilepilo, ze sebe setřepal. Zahýbal rukama a lehce poskočil. Nevypadalo to, že by byl zraněný.

Otočil se k lesu, potom zase zpátky ke skále. Přiložil si ruce k ústům a z plných sil zakřičel: „Hej!

„Haló! Je tu někdo...?“

Ozvěna nakrátko přerušila ticho, které ho obklopovalo, nic podstatného se ale nestalo. Což bylo vlastně zvláštní. Před-

pokládal, že se alespoň zvedne hejno ptáků. Nebo při troše fantazie na něj namíří šípy domorodci ukrytí za stromy. Ve filmech to tak alespoň chodívá. Tady ne. Vůbec netušil, že je v lese takový klid. Občas samozřejmě do přírody chodil. Jestli se dá počítat park v centru města. Ale ani v jeho nejpouštěnější části nebylo nikdy takové ticho jako tady. Absence ruchů přišla Viktorovi trochu skličující.

Ruce si dal v bok a hlavu natočil k jedné straně. Oči mu těkaly z místa na místo, stejně jako myšlenky v hlavě. Jak se on, naprosto domestikovaný bytový tvor, dostal doprostřed takovéhle divočiny? Vždyť co je živ, nikdy nebyl ani kempovat. Jak by se mu mohlo podařit dostat se doprostřed lesa? Ujde sotva pár kroků na *Blbý místo*. A i takový výlet si raději nechá ujít výměnou za dvojitou porci a donášku až k posteli.

Bezradně se rozhlédl a dlaněmi se popleskal po tvářích. „Probuď se, probuď se!“ povzbuzoval se do rytmu. Procitnout se mu nepodařilo, zato dál stál čelem ke skále a pozoroval stromy okolo.

Pohledem zavadil o keře s bodlácím a šlahouny, které se motají pod nohy, a pavučiny lepící se na obličej. Představil si hady, hmyz a medvědy. Polekaně ustrnul. Medvědi se v lesích poblíž jeho bydliště sice nikdy nevyskytovali, ale zrovna před pár týdny zaslechl varování, že se jeden samotář zatoulal přes hranice. Lidé si pak přes sociální sítě posílali fotky, kde zvíře spatřili a informovali ostatní, kudy prochází. Pokud věděl, zatím se šelmu nepodařilo odchytnout. Viktor kauzu napjatě sledoval, hezky z bezpečí svého bytu uprostřed města, a bral ji jako příjemné zpestření všedního večera. Ani ve snu by ho nenapadlo, že by se mohl někdy ocitnout sám uprostřed lesa.

Navíc vůbec nebylo jisté, zda je poblíž svého bydliště. Vždyť lesy jsou všude stejné!

Nešťastně rozhodil rukama a znovu se otočil kolem dokola. Pak si zastínil oči a pohlédl na vrcholek skály. Chvíli ho upřeně pozoroval, měl dojem, že ho něco napadá, ale nedokázal přijít na to co. Jako kdyby slyšel melodii, slova písničky měl na jazyku, ale ne a ne si vzpomenout, jak začít. Soustředěně hleděl vzhůru, prsty netrpělivě bubnoval o spánky, až to nakonec s povzdechem vzdal.

„Tak jo. Uklidni se, shrň si fakta, vyvod' z nich závěry. Zapřemýšlej. Vymysli příčinu, najdi řešení,“ říkal si a v rytmu slov se bušil zařatou pěstí do čela.

Vzápětí s úlevou vztyčil ukazováček a rukou zajel do kapsy kalhot. Nejprve v ní klidně zašátral, ale pak do ní v panice zasunul i druhou ruku. Zmateně se prošacoval odshora dolů. Vyděšeně zíral přímo před sebe. Neměl mobil.

Rozhlédl se a pak padl na kolena a začal soustředěně prohledávat okolí. Nadzvedával větve, rozhrnoval křoví, dokonce odvalil pár kamenů, i když mu bylo jasné, že je to zbytečné. Mokrý trsy trávy ho studily na kolenou, z vlhkého pachu tlejícího listí se mu zvedal žaludek. Hledal systematicky a opakovaně, dokud si nebyl stoprocentně jistý.

Zůstal chvíli klečel na čtyřech a snažil se urovnat si myšlenky. Vyčerpaně se posadil na jeden z kamenů, které během hledání převalil do strany, a natáhl si nohy před sebe. Fajn. Je bez telefonu. Ježíšikriste! Uprostřed divočiny! Jasně, beztak by nechytl signál, ale aspoň by to zkusil! Jestli ho nenajde ani doma a někdo mu ho vzal, tak na nový telefon našetří kdoví kdy. Už tenhle ho stál majlant. Nepořídil by si žádnou levnou

šunku. Telefon byl jeho nejlepší kámoš. A na těch se prostě nikdy nešetří.

Se zaúpěním se rozhlédl a znovu začal prohledávat okolí. Třeba mu mobil vážně jen někde vypadl. Po čtyřech se systematicky pohyboval dokolečka a potichu nadával, když se mu do kolen zařezávaly drobné větvičky. Nepolevil, dokud si nebyl znovu jistý, že nevynechal jediný centimetr. Vyčerpaně se svalil ke stromu a opřel se o něj zády.

Takže zpátky do pravěku. Je bez telefonu, musí se zachránit sám.

JULIE

Jen co se za ní zavřely dveře, zpomalila. Prudce oddechovala a snažila se zklidnit srdce, které jí tlouklo jak o závod.

To byla ale blbost, nechat uvnitř domu svoje věci. Nebylo jí jasné, před čím se vlastně snažila utéct. Kdyby ji tak nebolela hlava, kdyby nepila ten zpropadený alkohol, určitě by se chovala mnohem rozumněji. Posledních pár minut jí vůbec nedávalo smysl.

Přinutila se zastavit, několikrát se zhluboka nadechnout a pak se soustředěně zamyslet, co dál.

Ohlédlá se zpátky ke dveřím, místo kliky měly mosaznou kouli. Zkusila s ní otočit, ale nepovolila.

„Takže bez klíčů se zpátky dovnitř nedostaneš, Julie,“ poznamenala nahlas kousavě.

Váhavě přidržela prst nad zvonkem u dveří a pak ho pomalu stáhla zpátky. Něco jí říkalo, ať na sebe zbytečně nepozorňuje.

Dobře. Obejde dům ze všech stran, nakoukne dovnitř, třeba bude mít štěstí a dům bude mít zadní vchod, který bude

otevřený. Jestli cestou někoho potká, nebude zbytí, prostě mu situaci popravdě vysvětlí.

Jen doufá, že předtím, než omdlela v koupelně, v domě nedělala něco nezákonného. Měla příšerné okno, doslova výkladní skříň. Nevybavovala si, že by snad někdy něco ukradla, ale co když to právě udělala, pak uklouzla, praštila se, a teď, při útěku, se půjde dobrovolně nechat chytit? Vtipný.

Jenže jestli uvnitř domu nechala svoje osobní věci, chytanou ji tak či tak, takže co, pokrčila rameny a vydala se po cestičce vysypané drobnými kamínky.

Zvenku v podvečerním světle jí dům vůbec nepřišel tak děsivý jako uvnitř. Přemýšlela, proč cítila takovou potřebu z něj utéct. Nejspíš v tom hrál roli sled událostí a její mizerný celkový stav. Uvědomila si, že veškeré potíže se venku zdály mnohem méně nepříjemné. Hlava, žaludek i břicho ji sice stále zlobily, ale dalo se to přežít. Jako kdyby se praštila do brňavky a za pár chvil bolest nestála za řeč.

Právě minula okno v patře, které vedlo do koupelny. Napadlo ji zastavit se a prohledat zem v okolí. Co když z okna něco vyhodila? Pročísala nohou trávu, rozhrnula květiny na záhonu a obhlídla korunu nízkého keře. Pak zapátrala mezi kameny okrasné zídky. Došla k závěru, že z okna koupelny nic nevyhodila. Asi chtěla dovnitř opravdu jen pustit trochu čerstvého vzduchu. Postupovala zvolna a opatrně podél boční zdi domu a najednou jí došlo, že stejné ticho, které jí nahánělo hrůzu uvnitř, panuje i venku. Dům sice stál trochu stranou od ostatních, navíc poblíž lesa, ale něco by slyšet měla, rozhlédla se znepokojeně. Třeba jak bzučí včely. Cvrlikají ptáci. Mohla by z dálky zaslechnout kostelní zvon. Zahoukání vlaku. Nebo

letadlo, zvedla pohled k obloze. Neozývalo se však vůbec nic. Zvláštní.

Úzkostlivě se rozhlížela. Pocit, že něco není v pořádku, se vrátil a spolu s ním i neklid, že neví, co se děje. Zachmuřila se. Co když si při pádu v koupelně poškodila sluch? Hlavu a nervové dráhy v důležitých místech. Je možné, že právě proto nic neslyší? Znepokojeně si k oběma uším přiblížila prsty a pak jimi naráz hlasitě luskla. V pořádku. Slyšela bezvadně. Naprosto skvěle. Skoro by řekla, že nepřiměřeně nahlas zní i její přerývaný dech. Vždyť přece jasně vnímala zavržení podlahy uvnitř. Tak proč krucinál není slyšet nic dalšího?

První přízemní okno, k němuž se přikradla, vedlo do kuchyně. Musela dům dobře znát, když o rozmístění pokojů nepochybovala. Nebo ji to napadlo kvůli něčemu jinému? Po obou stranách hlavy si přichytila prameny vlasů a opatrně nahlédla dovnitř. Spatřila kuchyňský dřez, lesklou pracovní desku a kousek ostrůvku, který sloužil jako plocha k odkládání věcí. Trochu se osmělila, přiblížila se až ke sklu a zastínila si oči dlaněmi. Pátrala pohledem po místnosti tak dlouho, dokud si nebyla naprosto jistá, že v kuchyni své věci nenechala. Určitě by je totiž viděla. Prostor, který si prohlížela, byl perfektně uklizený. Žádné špinavé nádoby, pohozená utěrka ani otevřená krabice od mléka. Kousky oblečení, rozházené polštáře, otevřená knížka. Nic než hladké, lesklé, prázdné plochy. Dokonalost sama. I když trochu sterilní. Nevím, kdo sem chodí uklízet, ale zjistím to a zaplatím si ji taky, pomyslela si a pokývala uznale hlavou.

U zadního rohu domu končilo diskrétní soukromí postranní uličky, dál se rozprostíral jen otevřený prostor s terasou,

bazénem a výhledem na lesy. Držela se při zdi, aby nebyla příliš na očích, a rychlými krůčky cupitala k francouzskému oknu, když ji náhle něco zaujalo. Překvapeně se zastavila a zírala směrem k bazénu. Hlavou se jí mihla vzpomínka. Nebylo pochyb, mohla na ni přísahat. Předtím, než omdlela v koupelně, splývala ve vodě a líně plavala tam a zpátky. Docela jistě.

Váhavě popošla až k samému okraji a naklonila se blíž. Jak dlouho může trvat, než se vypustí bazén? Zbavit se hektolitřů vody přece není otázka pár desítek minut. Udělal to někdo schválně, zatímco se probouzela k vědomí? V bazénu nebyla ani kapka vody. Přidřepala si a mávla rukou podél okraje, kde by měla být hladina. Pro jistotu si sáhla na kůži, byla opravdu suchá. Nebyla nakonec vzpomínka na plavání jen výplodem její fantazie?

Strnule se otočila čelem zpátky k domu, jako by pohledem jinam mohla vodu v bazénu vykouzlit. Dům ji upřeně pozoroval, stál tam tiše a majestátně, bez kousku života okolo. Julie se pomalu rozešla a pokyvovala přitom nepřítomně hlavou. To nebylo normální, nic z uplynulých chvil nedávalo smysl. Co je tohle sakra za místo?

Najednou ji přepadl opravdový strach. Štít domu vrhal dlouhý stín, slunce se pomalu klonilo k západu. Okna se temně leskla, nikde ani náznak pohybu, všechno vypadalo nesmírně pustě. Znamé místo, ale přitom neměla tušení, kde je. A navíc to ticho.

Otočila se k domu zády a zapíchla pohled do cesty před sebou. Každým krokem zrychlovala. Neohlížela se napravo, ani nalevo. Padá odsud, na svoje věci kašle. Jestli se pro ně vrátí, tak rozhodně ne sama.